

לאמינאק של סאן פי.

אגדה באסקית

לומר תפילה קטנה בשבילו. אנו נפצה אותך יפה. תקבלי חמישים פרנק, ואולי עוד מתנות." חמישים פרנק לא קל היה להרוויח בזמנים אלה והאישה מגאזאטשה החליטה ללכת לשם, גם אם פחדה מאוד.

הן הגיעו אל גשר אוטזלאה ושם אמרה לה הלאמינאק "כשאת יוצאת מביתנו, אל תסתכלי אחורה, גם אם תשמעי רעשים חזקים. תמשיכי ללכת קדימה, ישר הביתה!"

אישה הבטיחה כך. אבל תחת הגשר היו צריכות לעבור במים כדי להגיע לבית הלאמינאק. הפייה היכתה בשרביט שלה במים והגלים נפרדו לשניים. הן עברו שתיהן והמים נסגרו מעליהן.

האישה נכנסה לבית הלאמינאק ואמרה את התפילה. הפיות נתנו לה את הכסף המובטח ועוד קופסת זהב במתנה, וגם הזמינו אותה לאכול אתן. ובאמת כיבדו אותה בארוחה כפי

זה קרה לפני מאתיים או שלוש מאות שנים. לאמינאק, אלה הפיות של ארץ הבאסקים, גרו אז בנהר תחת הגשר של אוטזלאה, אבל הם הסתתרו שם היטב ואיש לא גילה את מקום מגוריהם.

לפי האגדה אחד הלאמינאק חלה ועמד למות. חבריו ידעו ששעתו כבר הגיעה אך הוא לא יכול היה לעזוב את העולם, אלא אם מישהו, בן-אנוש, יתפלל עבורו תפילה קטנה, קטנה ביותר!

אחת מנשי לאמינאק התיידדה עם אישה מכפר גאזאטשה. היא באה אליה וביקשה "אנא, בואי אלינו. אחד מהחברים שלנו חולה מאוד וצריך

שחודשים כבר לא אכלה!
מרוצה מאוד התכוננה לצאת. החברה שלה
הכתה שוב בשרביט במים, אלא שאלה לא
נפרדו. היא הכתה שנית, ושוב המים נשארו
כפי שהיו. הלאמינאק ידעה מיד מה קרה.
תחילה היא לא רצתה לספר לאישה, אך אחרי
ששלוש מכות לא פתחו את המים אמרה "אולי
לקחת איתך במקרה דבר מה קטן ששייך לנו?"
והאישה אמרה "לא, גברת לאמינאק, אינני
חושבת כך". היא בדקה את בגדיה אבל לא
מצאה כלום. ובכל זאת המים לא נפתחו.
"תחשבי טוב" אמרה הלאמינאק "אחרת
תשארי כאן לעולם."
ואז אמרה האישה "כל שלקחתי זה רק פירור
לחם בתוך הממחטה שלי. רציתי להראות
לשכנות כמה הוא לבן." (ובאמת הלחם של
לאמינאק היה לבן כמו שלג. לא ראו כזה עוד
בארץ הבאסקים).

"אז זו הסיבה. אנא, תחזירי לי אותו. לבן-אנוש
אסור להראות דבר ששייך לנו."
האישה הוציאה את הפירור ובמכה אחת נפרדו
המים והיא יכלה לצאת לחוץ. אך אז נשמע
רעש חזק. האישה שכחה את הבטחתה
והביטה אחורה. ובאותו הרגע נעלמה מידיה
קופסת הזהב וגם חמישים הפרנקים שקיבלה.
גם אשת לאמינאק, הפייה נעלמה איתם.
וכך, עד היום, איננו יודעים שום דבר אמיתי על
הפיות לאמינאק, לא מי הן, לא מה הן אוכלות
ולא איך הן מתגוררות.